

Begroeting en openingswoord

De kracht tot verzoening die in Jezus was,
de menslievendheid van God, zijn en onze Vader,
en de charme van de Geest die alles vernieuwt,
die genade, liefde en eenheid zij met u allen.

Broeders en zusters, vandaag bidt de kerk meer dan ooit:

“Kom, heilige Geest, verlicht het hart van uw gelovigen
en ontsteek het vuur van uw liefde.

Ze bidt het niet alleen. Ze zegt het ook met grote stelligheid:

“Wat altijd is geweest, het waaien van de Geest, gebeurt aan ons vandaag.”
En daarom bidden we vertrouwvol ...

1^e lezing Hand 2, 1-11 (*Allen werden vervuld van de H. Geest*)

2e lezing Gal 5, 16-25 (*De vruchten van de Geest*)

Evangelie Joh 15, 26-27; 16, 12-15 (*De Geest zal over Mij getuigen*)

Homilie

Zoals Pasen de tijd inluidt van het nieuwe leven, zo begint met Pinksteren de tijd van de Geest. Je vangt hem niet in één woord, die Geest. Hij is een helper, een vertrooster, een advocaat van het goede. Een soort repetitor die samen met de dingen die we vooral niet mogen vergeten, heel veel liefde inblaast, geduld en vriendelijkheid, zachtheid en ingetogenheid, vreugde en vrede. Jezus zei dat dit de echte waarheid is. En de Geest die komt, is de Geest van de waarheid.

Weten we nog wel wat waarheid is? We hebben de indruk dat die scherp is, ongenadig, glashelder en soms heel confronterend. “k Zal hem eens de waarheid vertellen”, zegt iemand. Hij bedoelt daarmee dat die ander op zijn nummer moet gezet worden, gekapitteld en niet meer in staat om nog een toontje hoger te zingen. Moet de waarheid echt altijd kwetsen, mensen een toontje lager doen zingen, beschaamd doen staan over hun onwetendheid?

Als we het pinksterevangelie goed tot ons laten doordringen, dan kunnen we niet anders dan blij zijn dat er iemand is die ons tot de volle waarheid brengt. Die waarheid wordt ons niet gebracht opdat we beteuterd om zoveel onvermoede dingen zouden gaan zwijgen, maar opdat we getuigen over datgene dat niet te vatten is door ons beperkte verstand. “Wat ge nu nog niet kunt dragen, zult ge straks tot de uiteinden van de aarde kunnen

uitdragen, dankzij de Geest die niet overdondert, maar wel aanvuurt en prikkelt” – zoiets zegt Jezus. Misschien is die waarheid toch heerlijker dan wat *wij* onder waarheid verstaan. Want het is een waarheid die ons verbindt met alles wat groter is dan onszelf. Het is geen naakte, kille waarheid, maar een waarheid die ons omkleedt met de liefde van een nabije Vader.

De waarheid van de Geest is groter dan een moraal die splijtzwammen zaait. De echte waarheid is het goede dat mensen bindt tot gemeenschap, tot uitverkoren volk dat nieuwe krijtlijnen uitzet om toekomst mogelijk te maken voor iedereen. Als er een nieuw begin mogelijk is, dan alleen als we het woord van de waarheid begrijpen als iets dat ons in alle omzichtigheid kneedt en ciseleert en niet als iets dat wij mordicus volbrengen vanuit de veronderstelling dat we er macht over hebben.

O, we hebben vooral geen macht over de Geest, de Geest waait waar hij wil. Maar dat betekent dat we ook geen schrik hoeven te hebben dat we die macht op een dag kwijtspelen. Want dat is het wat er gebeurt als het woord van de waarheid gestalte krijgt in het leven, als dat woord vlees en bloed mag worden: geen angst meer voor de toekomst, een frisse kijk op het geheel en een vertrouwen dat alleen een kind kan koesteren. Paulus zei het: “De geest die gij ontvangt, is er niet één die vrees aanjaagt. Gij ontvangt de geest van kindschap. En *als* gij kind zijt, dan ook erfgenaam.” En die erfenis? Als je die moet onder woorden brengen, dan heb je het register nodig dat je ook gebruikt om een spektakel te beschrijven, iets wat een ander nooit volledig zal begrijpen als hij geen deeltje is van het spektakel, als hij er niet middenin staat. Daarom moest het zo ferm waaien in Lucas’ boek, in die Handelingen der apostelen. En daarom kwamen alle tongen los en ging iedereen spreken in een taal die door iedereen verstaanbaar was.

Die waaiende Geest zal ervoor zorgen dat het ooit gesproken woord – het woord van het begin: er zij licht, er zij leven – dat dit woord voortdurend uitdaagt, vertroosting schenkt en geneest. Van eeuw tot eeuw, van continent tot continent. Tot in het verste huis, tot in de meest sjofele hut. En daarom is het feest van Pinksteren betrouwbaar: het scheidt geen illusies, want het dwingt niet om de waarheid te aanvaarden; het laat wel begrijpen dat waarheid een goede gids is als hij een pact sluit met oprechtheid, geloof en liefde.

Dat is Pinksteren: de Geest die het volle gewicht geeft aan de eerste en de laatste waarheid. En eigenlijk zit het zo, maar dat mag u niet verder vertellen, want ik heb deze waarheid van een exegeet en niet van een liturg: Pinksteren komt vóór Pasen. Althans in de orde van het geloof. Want de instorting van de Geest heeft het opstandingsgeloof van Pasen mogelijk gemaakt. Moge die Geest ook ons sterken, opdat we weten dat er nieuw

leven is voor wie Gods Naam eert door te zoeken wat mensen verenigt over alle grenzen van landen en culturen en religies. Kom Geest, maak ons nieuw en doe ons leven zoals de Vader het voor zijn kinderen heeft gewild.